

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิคปีที่ 1 แผนกพัฒนการ ที่อ่านเรื่องไม่มีภาพประกอบ ที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกอบ และมีภาพรวมใจความย่อยประกอบ

สมมติฐานของการวิจัย

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ ที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกอบ และมีภาพรวมใจความย่อยประกอบ แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค ปีที่ 1 แผนกพัฒนการ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 90 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาทั้งหมดที่มีอยู่ จัดนักศึกษาทั้ง 90 คน ออกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถในการอ่าน คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน แล้วแปลงคะแนนดิบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มสูง 30 คน กลุ่มกลาง 30 คน และกลุ่มต่ำ 30 คน จากนั้นใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย สุ่มนักเรียนออกจากกลุ่มระดับความสามารถทั้ง 3 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน รวมเป็น 30 คน เป็นกลุ่มควบคุม กระทำเช่นเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง ได้นักเรียน 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง ก. เหลือนักเรียน 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือจำแนกความสามารถในการอ่าน ใช้แบบทดสอบ ชื่อ เมลิก วีคคิง อินเวนทอรี (BRI) ของเบอร์เนตต์ (Burnett, 1966)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เป็นชุดเครื่องมือที่ประกอบด้วย

2.1 บทอ่าน (Passages) เป็นนิทานและเรื่องสั้นที่เรียบเรียงโดยวิธีการเล่า และจบสมบูรณ์ในตัวเอง จำนวน 4 เรื่อง

2.2 ภาพประกอบเรื่อง เป็นภาพวาดลายเส้นขาวดำ ขนาด 5x7 นิ้ว มี 2 ลักษณะคือ

ก. ภาพที่มีเนื้อหาสาระแสดงฉากเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดของเรื่องเพียงฉากเดียว บนพื้นที่ทั้งหมดของภาพ เรียกว่า ภาพเดี่ยวใจความหลัก

ข. ภาพที่มีเนื้อหาสาระแสดงฉากเหตุการณ์หลัก และเหตุการณ์ย่อย ของเรื่องทั้งหมด เป็นการรวมเอาภาพเล็ก 3-4 ภาพเข้าไว้ด้วยกันบนพื้นที่ภาพขนาดเท่ากันภาพในข้อ ก. เรียกว่า ภาพรวมใจความย่อย

2.3 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เป็นแบบทดสอบแบบมีคำตอบให้เลือก 4 คำตอบ และมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว พิมพ์ประกอบไว้ตอนท้ายของบทอ่าน เรื่องละ 10 ข้อ รวม 40 ข้อ แบบทดสอบนี้ได้นำไปทดลองใช้ และแก้ไขปรับปรุงแล้ว

วิธีดำเนินการทดลอง

ทำการทดลองทีละกลุ่ม โดยวิธีการดังนี้

1. กลุ่มควบคุม ให้อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ และทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 4 ชุด ในเวลา 60 นาที

2. กลุ่มทดลอง ก. ให้อ่านเรื่องที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกอบ และทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 4 ชุด ในเวลา 60 นาที

3. กลุ่มทดลอง ข. ให้อ่านเรื่องที่มีภาพรวมใจความย่อยประกอบ และทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 4 ชุด ในเวลา 60 นาที

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกอบ และที่มีภาพรวมใจความย่อยประกอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

2. นักศึกษากลุ่มที่อ่านเรื่อง ที่มีภาพรวมใจความย่อประกบ มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกบ และที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษา กลุ่มที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกบ และที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ ทั้งหมดที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. นักศึกษากลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า กลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง กับกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านปานกลาง และระหว่างกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านปานกลาง กับกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ ทั้งหมดที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จากการอ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกบ และที่มีภาพประกบที่แตกต่างกัน มีปฏิสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกบ ไม่แตกต่างกับ ของนักศึกษาที่อ่านเรื่องที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่อ่านเรื่องที่มีภาพรวมใจความย่อประกบ มีความแตกต่างกับของนักศึกษาที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกบ และที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด จึงอาจแยกอภิปรายเป็นหัวข้อดังนี้คือ

1. ไม่มีความแตกต่างระหว่างความเข้าใจในการอ่านเรื่อง ของกลุ่มที่ไม่มีภาพประกบกับกลุ่มที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยภาพประกบบทความในระยะแรก (Concannon, 1975:254-256; Samuels, 1970:397-407) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พีค (Peck, 1974:880-888) ซึ่งใช้เรื่องที่มีภาพการ์ตูนอย่างง่ายประกบ กับเด็กอายุ 10 ปี 21 คน และทดสอบทันทีหลังการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบ แบบเลือกคำตอบ เช่นเดียวกับที่ทดลองครั้งที่ 2 ของ รัสโก และคณะ (Rasco et al., 1975:188-192) ที่ไม่พบความแตกต่างในการไขบทความ 2,500 คำ

และภาพวาดที่แสดงลักษณะความคิดรวบยอดที่สำคัญของบทอ่าน ซึ่งเขาได้ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย 40 คน

2. ความเข้าใจในการอ่านเรื่องของกลุ่มที่มีภาพรวมใจความย่อยประกอบ สูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ และกลุ่มที่อ่านเรื่องที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกอบ ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับข้อสรุปของ เลวี และเลนทซ์ (Levie & Lentz, 1982:213) ที่ว่า ภาพที่มีเนื้อหาสาระของบทอ่านมากก็จะช่วยความเข้าใจ ในการอ่านได้มากขึ้นด้วย เช่นเดียวกับผลการทดลองของ ซุมพล พุทธิพงษ์ (2523) ซึ่งทำการทดลองโดยเสนอภาพในรูปของสไลด์ 2 รูปแบบคือ แบบฉากหลักภาพเดี่ยว และแบบกลุ่มภาพของฉากหลักประกอบคำบรรยาย ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 และพบว่ากลุ่มที่เรียนจากสไลด์แบบกลุ่มภาพของฉากหลัก มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากสไลด์ แบบฉากหลักภาพเดี่ยว

3. นักศึกษากลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า กลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง กับกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านปานกลาง และระหว่างกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านปานกลาง กับกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ ทั้งหมดที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ผลการวิจัยนี้เป็นไปในลักษณะที่ควรจะเป็น กล่าวคือ แนวความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนระหว่างคู่ที่อยู่ติดกัน จะไม่มากพอจนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การเห็นอกกว่าของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงกว่ากลุ่มกลาง และของกลุ่มกลางกว่ากลุ่มต่ำ ก็เป็นไปอย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถที่ไมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั้น อาจเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มระดับความสามารถ ที่มีความใกล้เคียงและซ้อนทับกันบางนั่นเอง จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มความสามารถมีความใกล้เคียงกัน ดังเช่นที่ปรากฏ

4. ระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จากการอ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ และที่มีภาพประกอบที่แตกต่างกัน มีปฏิสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลของการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เวอร์นอน (Vernon, 1953) และเบอริ (Berry, 1976) ที่พบว่า อายุ เข่าวัยวุฒิ และระดับการศึกษา มีผลต่อระดับความเข้าใจจากการเรียนที่ใช้ภาพประกอบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่อ่านเรื่องที่ต่างกัน และระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. การอ่านเรื่องที่ไม่มีการประกบ และมีภาพที่ต่างกับประกบ ไม่มีผลแตกต่าง สำหรับนักศึกษา ที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง แต่มีผลที่แตกต่างสำหรับนักศึกษา ที่มีความสามารถในการอ่านระดับปานกลาง และต่ำ ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการทดลองของ เดอโรส (DeRose, 1976) เดอโรสได้ใช้บทเรียนสังคมศึกษาที่มีความยาว 490 คำ ภาพประกบเป็นภาพวาดที่แสดงเนื้อหาของแต่ละย่อหน้า ทำการทดลองกับเด็กระดับ 5 กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง 40 คน ความสามารถในการอ่านต่ำ 41 คน ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง แต่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และเช่นเดียวกับ วาเคิล (Wardle, cited by Levie & Lenz, 1982:220) ที่พบความแตกต่างเฉพาะระหว่างเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำเท่านั้น แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีระดับสติปัญญาสูง แสดงว่า เด็กที่มีระดับสติปัญญาหรือระดับความสามารถในการอ่านสูง จะให้ความสำคัญแก่เนื้อเรื่องที่เป็นถ้อยคำมาก และไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาพประกบ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจในการอ่านมากนัก ตรงกันข้ามภาพประกบจะมีความสำคัญต่อความเข้าใจการอ่าน ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถตั้งแต่ระดับกลางลงมาถึงระดับต่ำ

ข. สำหรับนักศึกษาที่มีระดับความสามารถปานกลาง กลุ่มที่อ่านเรื่องที่มีภาพเดี่ยวใจความหลัก มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางไม่ต้องการรายละเอียดของภาพมากนัก ทั้งนี้ผู้เรียนอาจจะใช้การสร้างจินตภาพประกบได้ หรือผู้เรียนอาจจะทำการคาดคะเนจากภาพที่มีเนื้อหาสาระอันจำกัดนั้นได้ดี ในทางตรงกันข้าม ภาพแบบที่มีเนื้อหาสาระน้อยนี้ ไม่เพียงพอที่จะช่วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำให้ทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ เป็นผลให้คะแนนต่ำจากการทำแบบทดสอบ ในกรณีนี้ผู้เรียนอาจให้ความสำคัญแก่ภาพจนละเลย ที่จะเอาใจใส่กับเรื่องที่เป็นข้อความ แต่เนื่องจากภาพนี้มีเนื้อหาสาระน้อยจนเกินไป จนทำให้ผู้เรียนคาดคะเนหรือเดาความหมายผิดได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของ อันเดอร์วูด (Underwood, 1963) ที่กล่าวว่าเมื่อมีสิ่งเราสองสิ่งหรือมากกว่า ผู้อ่านจะเลือกคำตอบในการแก้ปัญหาจากสิ่งเร่าที่ง่ายกว่า แทนที่จะเป็นถ้อยคำ ผู้อ่านจะให้ความสนใจเฉพาะแต่ภาพประกบเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามหากภาพประกบนั้นมีรายละเอียดมากพอ ภาพประกบก็จะช่วยให้ผู้มีความสามารถในการอ่านต่ำ ใช้ภาพให้เป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ ดังจะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ เมื่อได้ดูภาพแบบรวมใจความของประกบการอ่านเรื่อง สามารถทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่มีภาพเดี่ยวใจความหลักประกบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ข้อเสนอแนะ

1. ในกรณีที่ครูต้องการให้ผู้เรียนอ่านตามความสามารถของตนเองนั้น ครูควรเลือกหนังสือ หรือแบบเรียนที่มีภาพประกอบที่ครอบคลุมเนื้อเรื่องมากที่สุด และมีปริมาณมากที่สุด เพราะภาพประกอบจะช่วยให้ผู้เรียนลดภาระในการทำความเข้าใจความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค อันจะเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจในการอ่านในระดับที่สูงขึ้น ส่วนการอ่านเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ หรือมีภาพประกอบในสัดส่วนที่น้อย เช่น หนังสือคอหนังสือภาพ ผู้เรียนอาจต้องการความช่วยเหลือจากครูมากขึ้น ในการทำความเข้าใจเรื่อง

2. ควรจะได้มีการวิจัยการใช้เครื่องช่วยทางภาพในลักษณะอื่น ๆ เช่น การจัดภาพ แผนภูมิคำสำคัญ แผนภูมิโครงเรื่อง เป็นต้น ว่าจะมีผลช่วยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร

3. ควรจะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้ภาพประกอบ ที่มีเนื้อหาสาระต่างกันต่อการเรียนรู้ในชั้นอื่น ๆ ที่มีใช้ความเข้าใจในการอ่าน และในพิสัยการเรียนรู้อื่น ๆ คือ จิตพิสัย และทักษะพิสัยด้วย ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบว่าจำเป็นหรือไม่ ที่จะต้องบรรจุเนื้อหาสาระลงในภาพให้มากที่สุด ดังเช่นที่วิจัยพบในการวิจัยนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย